

Babadan Miras

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Eylül 2018

Sırtkan bir düşünüyorum Tanrı'dan: öncemi unutmama vesile olacak, yarınlar da dokunmadan.

Gün özürlü kalemin dokusunda hazin duygular raks etmekte bir o kadar ölümü irdeleyen aslında naşını kaybettiğim çokça özür.

Kendime odaklı yaşamaksa suçum, affet Tanrım.

Zamanla büyürüm sandım oysa büyüyen sadece dertlerimdi belki kiminin dertlenmesine değil de neşesine sebebiyet verdiğim.

Bohçamda sayısız zinet var adını bilmediğim insanlardan yadigâr. Mesela bir sözcük; mesela bir yergi; mesela bir hikâye aslı astarı olmayan.

Çocuk mizacında dünlerimin, çatal dilli kim ise içimi deşen ve lime lime edip içimi dışıma çıkararak. Uzun boylu nidalar saklı olsa da içimdeki dehlizde ben sudan çıkmış balık misali öykünüyorum.

Tutarsız hükümlerde Kerbela misali...

Aşksız söylemlerde şaşkın ördek haysiyeti.

Bazen kurak çöllerde dahi ahmakıslatanla haşır neşir ve ne zamanki kurulayayım gözlerimi basireti bağlanmış şemsiyemle içimdeki nemi kazıyamıyorum.

Resmiyetim de babadan miras ama ılıman iklimlere serptiğim sevgim ve zamansız neşem ile boğazımda kalıyor sebeplendiğim ne ise ama anlam de veremediğim.

Müşkül varlığımın miskin sitayişleri aslında kendime dokunduğum kadar da kendimle varmayı dilediğim barış rüzgârları.

Uyumsuz tabir edilebilen belki bonkör kimine göre nankör.

Uyuttuğum ne ise kimliğimi geride unuttuğum aslında bir idea babında bir karartı belki kozamdaki hasret rüzgârları yine kendine ve huzura özlem duyan.

Şimdi küflü bir rahmet dileyebilirim evrenden aslıma yakışır özgün kimliğimde, detone bir nota olmam

da kaçınılmaz iken.

Harplerin harfleri tahliye ettiği aslında duyguları montajladığım belki sessiz harflerin düş kırıklığı bunca sese sebebiyet veren o akli beş karış havada sesli harfler. Hep mi ses eder insan? Hep mi tozu dumana katar sessizlik ile örülü coğrafyasında bir sesin nidasına yenik düşüp kelamı ıslatırken Hakkın rahmetiyle.

Dostane bir ilişkim var kelimelerle aslında bu güne kadar hiç öykünmediğim bir yazma macerası hatta ötesi sanırım hayatımın kiblesinde tüm dertlerime ortak olan bir kazanım ve elbette yine Hakkın rahmeti.

Ördüğüm kalın şalım ve sayısız kareli battaniye ve yerlere kat kat serdiğim nice kilim. İşte yazmaya başlamadan evvel en zevk aldığım o hanım hanımcık meşguliyetim üstelik arka duvarda çerçevesi olmayan üç beş diploma ve rahmetli babamın resmi bana karşıdan mütemediyen göz kırıp sitayişte bulunurken ve bunu paylaştığım kim ise: kolay gelsin sana, ne güzel bir meşgale bulmuşsun.

Mehter marşıyla başlayan yolculuğum ve asla duymadığım o aferin ibaresi en çok da sevdiğimden beklediğim ne de olsa vazifelerime sadık ve gönüllüydüm her ne ise elimi attığım ve genelde arkası gelmeyen.

Basit bir meram.

Basitlikten gaye ne, peki?

Ya da bana yakışan en çok ne miydi?

Hayat bir şekilde öteliyor sizi aslında sizsiniz dümenin başına geçen görünen oysaki kader biçimlendiriyor ne ise muhafız alayı seyri ile kader keleklerinin ve demlendiğiniz sayısız yürek coğrafyası.

Her şeyin bir vakti zamanı var ve en çok da hayatımı çarçur ettiğim vişneçürüğü hayallerim ve ne çok idea.

Hayatın taslağında ben neydim acaba ilk başlarda?

Bir yumurtadan çıkmadım madem zaten kuş flan olduğumu da iddia etmiyorum hele ki onlar bile özgürlüklerine nail olurken belli bir süre sonra.

Erbabı oldu mu insan düşlerin...

Vasfı ne diye düşündüğünde en çok da insanlar isimsizliği yakıştırıp sayısız sıfatla da arz-ı endam ediyorsa öz güvenin çöküşü.

Kadının adı sahi yok mu, deme hakkımı kullanıp Duygu Asena'yı da rahmetle anıyorum.

Kaç yaşında olursa olsun insan, onu biçimlendiren önce ailesi akabinde toplum kuralları ve insan yine kaç yaşına gelse de hala küçük bir kız çocuğu resmi ile kolaylıkla eşleşebiliyor hatta ve hatta sizden çok küçük olan kardeşiniz bile onu büyüteç altında incelemiyor.

Babadan miras genler.

Babadan miras nice kabullenmişlik.

Babadan miras ne çok acı...

Resmin her yeri yırtık ve ben neyi düzeltebilirim ki bu saatten sonra hele ki üzülmemesi gereken insanlar varsa çevremde en çok da yüreğimi dağılayan sıkıntıları ile benden destek almak adına benden yana umutlular ise...

Ya, ben kendimden yana umutlu muyum?

Bir bildirme sunabilirim önce Sayın Cumhurbaşkanına ardına meclise bile beyan edebilirim hani bir KHK hazırlanması yolunda.

Öncelikle de benimki tabii hele ki en acımasız öğretmen ve eleştirmen yine ben isem herkesten evvel beni yargılayan.

Çatık kaşlı bir geceden yazıyorum bu satırları ve gerilmiş duygularıyla rehavete dönüşen bir ruh haline gebeyim ve pencerenin önünde sokağın başında beni bekleyen bir misafirim var ki onu yeni keşfettim.

Acele ile yazımı yazıp onu besleyeceğim ve içim kıpır kıpır.

Adı Pembe Hanım, misafirim ve geçen gün köpeklerinden elinden zor kurtuldu.

Haşmetli bir hüznün dağının tepesinden inişe geçtiğim de resmi hani içimde resmigeçit yapan akli evvel duygu ve düşüncelerim.

Bölündükçe çoğalan amip gibiyim sanırım en ilgimi çeken hayvandı ezberci müfredatta cümlesi cümlesine hatmettiğim tüm derslerimde öğretmenime de aşk ile bağlı olduğum. Hey gidi hey siyah saçlı

güzel kadın. Rahmet istedi belli ki. Ne zamanki sınıfa kızsız kürsüye çıkar hepimize bağırdı. Sanırım yüksek sese o günden alışkınım. Eh, babamın da hakkını yiyemem.

Tadı damağımda kalan hüzün.

Aşkı rahmetle gömdüğüm dünüm.

Bir de yarınlarıma rest çeksem de an'ımda donup kalsam.

Şişlerimi ve tüm yünlerimi çöpe atalı bayağı zaman geçti.

Allah bana akıl fikir versin.

Şimdi içimi örüyorum iki elimde kalem bir düz örgü bir haraşo yaptığım sanırım dillendiğim kadar da dinlendiriyorum yorgun ruhumu...

Bu arada Pembe Hanım, süt beyazı dünya tatlısı bir kedi ki yolumuz da kesişeli bayağı oldu ama ben onu geç fark ettim. Geç düştüğüm bir aşk, anlayacağınız ve görünen o ki; uzun soluklu bir aşk bizimkisi.

Sevgilerimle.